

לאחר שעבר טיפול אצל סבתו, אשר ריפאה אותו בעזרת צמחי- מרפא, החלים הצעיר הרומני, להקדיש את חייו למחקר הצמחים, למד רפואה וגילה תרופה מהפכנית

את הד"ר וסילי דינדליאן מזדיק לה נסיוב של בואיצ'יל פורטה. מייד אחר-כך הפכו תנועותיה של לוציאנה בינדר חופשיות. בתמונה למטה: לוציאנה מצליחה ליישר זרועותיה לאחר הטיפול.

לפני ואחרי לוציאנה בינדר, פקידה במשרד-התיירות הרומני בעיר טימישוארה, לא הצליחה לישר את זרועותיה בגלל מחלת השיגרון. בתמונה רואים

וסילי בואיצ'י ותרופותיו היו עלולים להישכח, לולא הצורך הדחוף של הממר שלה ברופאים. למרות שרשיון הרפואה נשלל ממנו, הוא חזר לעבוד בבית-חולים איזורי, כרופא כללי. לשם גם הגיע לטרי פול המשורר הרומני הידוע, מיכיל בניוק.

אחר-כך ביקש ממנו לכתוב. בניוק נטל לידי עט, לראשונה מזה שנה וחצי, והתייחס לכתוב בשטף. הוא ביקש לדעת "אם הריפוי יחזיק מעמד". בואיצ'י לא יכול היה לענות לו תשובה מדוייקת. ב-15 השנים הבאות לא חזרו הכאבים.

חולים מכל

קצות העולם

אחרי שנה פנה בניוק לאדריאן סאור-נסקה, המוציא לאור של הביטאון הירפוי פלקרה, וסיפר לו על ריפוי ועל מצבו העגום של הרופא שריפא אותו.

פאונסקו הסכים לבדוק את העניין, שלח כתבים, ופירסם מאמר על הרופא ועל תרופתו. הוא גם השתדל למענו אצל הרשמיים וזהם הסכימו לערוך בדיקה יסודית. התרופה נבדקה בכמה מעבדות, והי מסקנה היתה שהנסיוב אינו רעיל ואינו מסכן את הבריאות.

מזלו של בואיצ'י השתנה, רשיון-הרפואה הוחזר לו, וב-1973 הוא רשם פטנט על התרופה. חולים מכל קצווי העולם התייחסו לו עלילות אליו. ביניהם בן-דודו של נשיא סנגל, אשר בואיצ'י גאל אותו מכא-ביו. בתום טיפול של שבועיים הוא בא עם זר פרחים ענק אל ביתו של הררי

נאי דגול ומשורר בעל השראה. קראתי רבים משיריו, ואני מצטערת שאין להישיג את יתר כתביו."

זמן-מה לאחר מכן קיבלה אליאנה מיכיל תב מהנשיא ליאופולד סנגור, בצירוף כתביו.

הווילח של בואיצ'י, המרותת בריהוט עתיק, מלאה במכתבי-תודה מכל העולם, אשר מונחים בארון זכוכית סגור ובתוך אינספור אוגדנים על מדפי הקירות, בחדר מיוחד בביתו של בואיצ'י.

פא, ובמוסרו את הפרחים לאשתו, אמר לה: "אני מודה לך שיש לך בעל כזה, שמביא כבוד לרפואה ועזרה לאנושות."

על כך ענתה לו איליאנה הבלונדית: "ואני מודה לך שיש לך נשיא שהוא מדי-

כפוף האיכר אולטאן אמברוזה, כפי שהגיע לטיפולו של הד"ר בואיצ'י, כפוף ונשען על מקל, ויצא אחרי טיפול של שבע זדיקות זקוף-קומה.

שלקה בדלקת פרקים קשה באצבעותיו. בניוק לא הגיע במיקרה לאותו בית-חולים. הוא ראה חבר שנירפא מרופאתו של בואיצ'י וחיפש את הרופא. "האם אינך חושש לקבל טיפול מרופא כללי שרישיון נוסף יש?" שאל אותו בואיצ'י.

"לי אין מה להפסיד," ענה לו המשורר. "אני מסוגל לכתוב, ובלי כתיבה אין לי פרסה ואין גם טעם לחיי."

בואיצ'י הוריק לו זריקה בכל אצבע.

מכתבי תודה ד"ר וסילי בואיצ'י ליד ארון מלא מכתבי-תודה שנשלחו אליו מכל קצות תבל, מאנשים שנרפאו בעזרת התרופה שהמציא. ביניהם גם מיכתב התודה של נשיא סנגל, ליאופולד סנגור, שדודנו נרפא בעזרתו.

"התהילה אינה

חשובה"

מלבד המיכתבים זכה הד"ר בואיצ'י בפרס ראשון להמצאות בטימישוארה, ובבוקרסט, בדיפלומה מיוחדת של מישרי-הבריאות ועשרות פרסים נוספים.

על כוס יין רומני משובה, אחרי ארוחה טעימה שהכינה אשתו, שאלתי את הררי פא, שהוא עדיין גבר נאה ביותר, כיצד הוא מרגיש עכשיו, כשזכה בהכרה ובהתהילה בינלאומית. פניו לבשו הבעה עצובה, ובלחש ענה: "מרוקן. המילחמות התישו את כוחותי, ולמרות חזוטי האי-תנה אני אדם שבור, שביטנו תפורה לאור רך ולרוחב אחרי ניתוחי אולקוס. לא התהילה ולא הכבוד מדברים אלי כיום. אני רק חי כדי להמשיך בעבודתי. זוהי תמצית חיי. את הכבוד אני משאיר לי אחרים."